

udskydes i to år. Vi var alle sammen klar over, at der er grænser for, hvor længe man kan holde folk hen i uvished, hvor længe man kan holde dem hen i uvirksomhed, og hvor længe man kan holde dem hen i uvished om, hvordan deres fremtid skal blive.

Men angående begrebet midlertidighed forekommer det mig, at hr. Helge Adam Møller pådrager sig et stort ansvar ved at udtale sig, som han gør her. Han har netop selv udtalt til pressen, i pressemeddelelser og til alle medier, at man i det hele taget kun skal have midlertidighed, at alle opholdstilladelser skal gives midlertidigt, og at flygtningene, så snart der er fred igen, selvfølgelig skal sendes hjem.

Når man så går hr. Helge Adam Møller på klingen og spørger, hvor længe denne midlertidighed skal vare, siger hr. Helge Adam Møller: Arh, sådan ca. 7 år. (*Helge Adam Møller: Ikke ca.!*) Så selv for hr. Helge Adam Møller er der en grænse for midlertidigheden. Så kom ikke og pådut os at løbe fra begrebet midlertidighed, når hr. Helge Adam Møller selv er fuldstændig klar over, at enhver midlertidighed har en grænse. For hr. Helge Adam Møller ligger den på 7 år, for mig ligger den på 2 år. Vi er altså uenige, og det må vi så tackle på anden måde – vi kan stemme om det – men kom ikke og sig, at hr. Helge Adam Møller ved, hvad midlertidighed er, bedre end jeg!

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg husker udmærket fru Elisabeth Arnolds indlæg i den pågældende debat, som hr. Helge Adam Møller her henviste til. Jeg tror, at vi alle i salen var enige med fru Elisabeth Arnold, idet vi alle havde det stærke håb, at stridighederne i det tidligere Jugoslavien var forbi inden 2 år.

Men nogle af os havde altså den lille tvivl i sjælen, at det godt kunne være, at det ikke blev tilfældet. Derfor kom den bestemmelse ind, som der står i paragraffen: »Dog kan behandlingen af asylsager ikke udskydes i mere end 2 år.«

Jeg har tidligere spurgt, men så vidt jeg erindrer, ikke fået noget svar. Jeg vil gerne have at vide: Hvorfor stemte hr. Helge Adam Møller for den bestemmelse i efteråret 1992, hvis han mener, at vi ikke skal gå i gang med at behandle de sager? Det vil jeg gerne have et meget klart svar på.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er bestemt ikke kun for at understrege enigheden mellem de tre regeringspartier, at jeg har bedt om ordet efter fru Elisabeth Arnold og fru Dorte Bennedsen, men fordi jeg vil sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg synes, det er at hænge nogen op på, hvad der skete for 2 år siden. Hvordan var verden for 2 år siden og den del af verden, vi her taler om? Jeg tror også, at det gjaldt for hr. Helge Adam Møller – det er selvfølgelig kun en tro, jeg kan have – at vi dengang havde både en forventning og i hvert fald et håb om, at den skrækelige situation, der var opstået i området, i det tidligere Jugoslavien, ikke ville fryse fast til det forfærdelige, som den er blevet, men at den i løbet af 6-12-18 måneder ville opløse sig, så de mennesker kunne komme hjem igen.

Det er en helt anden situation, vi forhandler i i dag, end vi gjorde for 2 år siden, da vi lavede den daværende lov. Derfor synes jeg altså, at det ikke bare er småligt, men er usselt at sige, at dengang blev vi jo enige om. . . . Da var det en anden verden, det var en helt anden situation, helt andre udsigter, end der er for de mennesker i dag.

Det andet, jeg gerne vil understøtte og understrege, er fru Elisabeth Arnolds ord: Hvem bestemmer, hvad »midlertidigt« er? Loven har jo netop om midlertidigt sagt 24 måneder. Jamen så er det vel ikke at løbe fra noget at holde sig til den definition af midlertidighed, som dengang blev givet. Derfor er insinuationen meget grov og meget uappetitlig.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen så lad mig tage udgangspunkt i hr. Arne Melchiors sidste bemærkninger og i svaret til fru Dorte Bennedsen, for hr. Arne Melchior siger – og på det punkt er vi i hvert fald enige – at det var en helt anden verden for 2 år siden. Ja, og da vi dengang lavede 2-års-reglen – og det er samtidig et svar til fru Dorte Bennedsen – både håbede og regnede vi med, at borgerkrigen var slut inden for de to år, og at 2-års-reglen derfor ingen betydning ville få. Som vi også har talt om tidligere, var den ikke med i det oprindelige lovforslag, og det skyldtes, at vi ikke syntes, vi